

DİLÇİLİK

DİALEKTİZM ANLAYIŞI VƏ BƏZİ DİALEKTİZMLƏR HAQQINDA

E.İ.ƏZİZOV

Azərbaycan filologiyasında dialektizm anlayışı haqqında və bədii üslubda dialektizmlərin işlənməsinə münasibətdə fikir müxtəlifliyi var. Əksər tədqiqatçılar dialektizm termini altında bədii üslubda və ya ümumən ədəbi dildə özünü göstərən məhəlli dialekt əlamətlərini nəzərdə tuturlar. Ancaq bu izahla yanaşı, dilçilikdə dialektizm termininin sadəcə olaraq «məhəlli dialektlərə məxsus xüsusiyyət» mənasında anlaşılması halı da var. Filoloji fikrin inkişafı baxımından maraqlı olacağını nəzərə alaraq dialektizm anlayışına verilmiş bəzi izahları burada xatırlatmaq yerinə düşər.

Ə.Dəmirçizadə dialektizm terminini «dialekt xüsusiyyətləri», «şivə sözləri» mənalarında işlətməmişdir [7, s.86-87]. S.Cəfərova görə, dialektizmlər dialektlərə məxsus sözlərdir: «Dilimizin ayrı-ayrı şivələrində işlənən və onlara məxsus olan sözlərə dialektizmlər deyilir» [6, s.73]. A.Qurbanov dialektizm anlayışı haqqında yazır: «Dialektizm, əsasən, qeyri-ədəbi dil ünsürləri hesab edilən söz, ifadə, səs xüsusiyyəti və qrammatik formaldır. Adətən, dialektizmlər ədəbi zəmin əsasında qurulmuş nitqdə, yaxud bu və ya digər bədii əsərin dilində nəzərə çarpa bilər» [13, s.216]. Ə.Fərəcovun «İzahlı dilçilik lüğəti»ndə dialektizm terminin izahı belədir: «Bu və ya digər yerli, məhəlli dialektə məxsus söz və ya ifadə... Belə sözlər Azərbaycan ədəbi dilində işlənmədiyindən dialektizm adlanır» [9, s.28]. Azərbaycan romanlarında işlənmiş dialektizmləri tədqiq etmiş V.R.Murşaquliyevin qənaətinə görə, dialektizmlər bədii əsərlərin dilində müəyyən dialekt və şivə qruplarına xas olan söz və ifadələrdir» [20, s.5]. M.Adilovun fikrincə, dialektizm anlayışı və onun meydana gəlməsi bədii üslubla əlaqədardır [1, s.34]. T.Əfəndiyeva dialektizm anlayışından danışarkən bu məsələni araşdırmış müəlliflərə istinadən qeyd edir ki, «bu və ya digər dialekt və şivələrə məxsus olan sözlər və ifadələr yalnız bədii ədəbiyyatın sərəncamına keçdikdə ədəbi sözlər mühasirəsində dialektizmlik keyfiyyəti qazana bilər. Şivə sözlərinin dialektizmə çevrilməsi üçün bədii-ədəbi mətnin vacibliyi əsas şərtlərdəndir» [8, s.149-150]. O öz fikrini belə yekunlaşdırır: «Deməli, dialektizmlər müəyyən qrup dialekt və şivələrdən bədii əsərlərin dilinə gətirilən söz və ifadələrdir» [8, s.150]. H.Həsənovun izahına görə, dialektizmlər müəyyən ərazidə məhdud dairədə işlədilən dialekt sözləridir [12, s.172].

Deyilənlərdən aydın olur ki, Azərbaycan dilçiliyində dialektizm anlayışının iki izahı mövcuddur: 1) Dialektizmlər bədii ədəbiyyatın dilində,

yaxud ədəbi dil normalarına müvafiq nitqdə işlənmiş məhəlli dialekt xüsusiyyətləridir; 2) Dialektizmlər məhəlli dialektlərə məxsus sözlərdir.

Fikrimcə, ikinci izah dialektizm anlayışının mahiyyətini tam əks etdirmir və müəyyən dərəcədə yarımçıqdır. Dialektizm anlayışının bu cür izahına rus dilçiliyində də təsadüf edilir. Məsələn, B.N.Qolovinə görə, dialektizmlər yerli dialektlərin, şivələrin sözləridir [18, c.95].

Dialektizmlərin sadəcə olaraq məhəlli dialekt sözləri hesab edilməsi ona görə özünü doğrultmur ki, belə sözlər ancaq bədii dildə və ya ədəbi dil normalarına müvafiq nitqdə işləndikdə dialektizmlik keyfiyyəti qazanır. Dialektizm anlayışının izahında ədəbi dil faktoru mütləq nəzərə alınmalıdır. Məhz buna görədir ki, əksər tədqiqatçılar dialektizm anlayışını izah edərkən ədəbi dil amilini mütləq qeyd edirlər. D.E.Rozental və M.A.Telenkova dialektizm terminini aşağıdakı şəkildə izah edirlər: 1) Üslubi məqsədlə bədii ədəbiyyatın dilində tez-tez istifadə edilən müxtəlif dialektlərə məxsus sözlər (yerli kolorit yaratmaq və personajların nitqini səciyyələndirmək üçün); 2) Ədəbi dillə müqayisədə ayrı-ayrı dialektlərə məxsus fonetik, morfoloji, sintaktik, frazeoloji, semantik xüsusiyyətlər [22, s.95].

Bəzən dialektoloji əsərlərdə də dialekt sözlərindən bəhs edilərkən, dialektizm terminindən istifadə olunur. N.A.Meşerskinin redaktəsi ilə çap olunmuş «Rus dialektologiyası»nda şivələrin spesifik leksikasına aid olan sözlər ədəbi dilin leksikasına münasibətinə görə, dialektizmlər kimi təqdim edilir [21, s.263-264]. N.X.Məksütova başqırd dilinin şərqi dialektinə daxil olan şivələrin leksik xüsusiyyətlərindən danışarkən «leksik dialektizmlər» və «semantik dialektizmlər» bölgülərini verir [19].

Bütün bunlara baxmayaraq, fikrimcə, bədii əsərlərin dilində və ədəbi dil normalarına müvafiq nitqdə özünü göstərən dialekt xüsusiyyətlərini *dialektizm* termini ilə, dialekt leksikasından bəhs edilərkən şivələrin lüğət tərkibinə aid olan spesifik leksik vahidləri *dialekt sözləri* termini ilə ifadə etmək daha məqsədəuyğundur. Dialektizm termininin «bədii ədəbiyyatın dilində üslubi vasitə kimi işlənən dialekt sözləri», «əsasən ədəbi dil normalarına müvafiq nitqdə özünü göstərən bu və ya digər dialektə məxsus fonetik, qrammatik və leksik xüsusiyyətlər» mənalığında işlədilməsi artıq müasir dilçilikdə müəyyən olmuşdur. O.S.Axmanovanın lüğətində dialektizm termini məhz bu cür izah olunmuşdur [16, s.131]. Bu izah eynilə M.İ.Adilov. Z.N.Verdiyeva və F.M.Ağayevanın hazırladıqları «İzahlı dilçilik terminləri lüğəti»ndə də saxlanmışdır [3, s.70].

Azərbaycan filologiyasında bədii əsərlərin dilində dialektizmlərin işlənməsinə münasibət də müxtəlifdir. Cəfər Xəndan yazıçının öz ifadələrində dialektlərdən istifadənin əleyhinə olsa da, dialekt sözlərinin tiplərin dilində işlənməsini mümkün sayır. O eyni zamanda S.Vurğunun şerlərində dialektlərdən gələn *şütümək, sayrışmaq, qılıq, mağıl, ilqar* sözlərinin işlənməsini yaxşı təşəbbüs kimi qiymətləndirir [10, s.229-230]. Mir Cəlil və Pənah Xəlilov dialektizmlərin tiplərin dilində işlənməsini mümkün hesab etsələr də, yazıçının təhkiyə dilində bunun yolverilməz olduğunu göstərirlər [15, s.80-81]. Dialektizmlərlə əlaqədar belə mövqeyə «Azərbaycan dilinin bədii üslubiyyəti» əsərində də rast gəlirik (həmin hissə A.Ə.Aslanov tərəfindən yazılmış

dır): «Belə sözlər əsasən personajların dilində olur. Yazıçının öz təhkiyə dilində dialekt sözlərinin işlədilməsi bir nöqsan kimi göstərilməlidir» [4, s.61].

Bədii dildə dialektizmlərin işlənməsi məsələsində Məmməd Arifin mövqeyi diqqətəlayiqdir. O, «Dil və üslub» məqaləsində yazır: «Yazıçı zəruri hallarda öz personajlarının dilində və ya özünün hadisələri təsvirində bu və ya başqa istilah və ya əyalət sözlərindən də istifadə edə bilər. Heç bir yazıçıya bunu qadağan etmək olmaz; bu şərtlə ki, belə sözlərin mənası cümlə içərisində təxminən də olsa aydın olsun, ifadə edilən fikri ağırlaşdırmasın, dilin bədii quruluşunu pozmasın» [14, s.263].

Tədqiqat göstərir ki, Azərbaycan filologiyasında bədii dildə dialektizmlərin işlənməsinə fərqli münasibətin özünü göstərməsi daha çox ədəbi dil və bədii dil anlayışlarının eyniləşdirilməsi ilə bağlı olmuşdur. Bədii dil özlüyündə ədəbi dilin təzahür formalarından biri olsa da, bu həmin anlayışların eyniləşdirilməsinə haqq vermir. Bədii dilin öz spesifikasiyi var və bədii dilə xas olan bütün keyfiyyətləri bütünlükdə ədəbi dilə və onun digər üslublarına aid etmək olmaz. Bədii üslubda zəruri halda nəinki dialektizmlər, hətta arzuolunmaz olsa da, jarqonlar da işləyə bilər.

Azərbaycan dilçiliyində dialektizmlər məsələsinə daha çox diqqət yetirmiş M.Adilov bədii üslubda dialektizmlərin həm surətlərin nitqində, həm də müəllifin təsvir dilində işlənməsini normal bir hal hesab edir [1, s.33-34]. O, dialektizmləri nəzərdə tutaraq yazır: «Bu kateqoriya bədii üsluba qarşı deyil» [1, s.34]. M.Adilov başqa bir əsərində yenə bu məsələdən danışarkən qeyd edir ki, «dialektizmlərin yeri məhz bədii üslubdur. Bu kateqoriya sözlər ancaq bədii üslubda özünə yer tapa bilər» [2, s.127-128].

Bədii dilin görkəmli tədqiqatçısı T.Hacıyev də dialektdən ədəbi dilə söz gəlməsinin tərəfdarı olduğunu göstərir [11, s.236].

Dialektizmlərlə əlaqədar deyilənləri ümumiləşdirərək belə qənaətə gəlmək olar ki, dialektlər dilin daxili imkanları hesabına ədəbi dili zənginləşdirən mənbələrdən biri olduğuna görə, dialektlərdən ədəbi dilə söz gətirilməsinə ədəbi dillə dialektlərin qarşılıqlı əlaqəsinin nəticəsi kimi baxılmalıdır. Azərbaycan milli ədəbi dili formalaşdığı dövrdə və ədəbi dilin sonrakı inkişaf mərhələlərində dialektlərdə mövcud olan ən vacib və xarakterik elementlər seçilib ədəbi dilə gətirilmişdir. Milli ədəbi dilin formalaşmasından sonra ədəbi dilə gətirilmiş dialekt sözlərinin əksəriyyəti termin səciyyəlidir. Belə sözlərin xalq şivələrindən alınaraq ədəbi dildə işlədilməsi prosesi gələcəkdə də davam edəcəkdir. Dialekt leksikası belə sözlərlə zəngindir; məs.: *güzəm* «payızda qırılan yun», *yapağı* «yazda qırılan yun», *çiyə* «çiy südün üzü», *çalası* «qatıq mayası» və s.

Bədii ədəbiyyatın dilində dialektizmlərə həm surətlərin nitqində, həm də müəllif təhkiyəsində yer verilə bilər. Ancaq yazıçının dialektizmlərdən istifadəsi müəyyən ölçü daxilində olmalıdır. Yazıçılar surətlərin nitqini fərdləşdirərkən, yerli məişətin, landşaftın təsvirini verərkən dialektizmlərdən istifadə edə bilərlər. Müəllif dilində dialektizmlərin işlənməsi bir çox hallarda personajların nitqi ilə müəllif nitqi arasında zəruri vəhdət yaradır. Əlbəttə, bədii əsərlərdə dialektizmlərə surətlərin nitqində daha çox təsadüf edilir. Yazıçılar dialekt elementlərindən zəruri halda istifadə etdikdə bu bədii əsər-

lərin dilini daha da zənginləşdirir. Personajların nitqini fərdiləşdirmək məqsədilə istifadə edilən dialektizmlər, yazıçının təhkiyə dilində özünü göstərən termin səciyyəli və etnoqrafik dialektizmlər zəruri halda işlədilmiş dialektizmlərə nümunə ola bilər. Bədii ədəbiyyatın dilində dialekt elementlərinə lüzumsuz olaraq yer verildikdə bu mənfi hadisə sayılmalıdır.

Azərbaycan ədəbi dilinin müxtəlif dövrlərində bədii dil nümunələrində dialekt elementlərinə rast gəlmək mümkündür. Bədii əsərin dilində işlənmiş dialektizmlərin oxucu üçün anlaşılıqlı olması yazıçının sənətkarlığından çox asılıdır. Ustad sənətkarlar dialektizmləri elə işlədirilər ki, onların mənası oxucuya aydın olur. Bu məqsədlə yazıçılar müəyyən üsullara müraciət edirlər. Dialektizmlərin istifadəsində geniş yayılmış üsullardan biri budur ki, dialekt sözü cümlə daxilində elə işlədilir ki, onun mənası cümlənin ümumi məzmunundan təxmini də olsa anlaşılınsın; məs.: Bu *heyndə* qapı döyüldü (C.Məmmədquluzadə, «Poçt qutusu»). *Heyn-vaxt*; Qoyuram *qənşərimə* kağızımı, çernilimi (M.Ə.Sabir, «Nə yazım»); Kürə baxan evlərinin *qənşərin-dəki* cığırda asta-asta yuxarı qalxdı (İ.Şıxlı, «Dəli Kür»). *Qənşər-qabaq*; Deyəsən, aqrnoma *şırvanır* (İ.Şıxlı, «Ayrılan yollar»); Alan sahibinin ayaqlarına dolaşdı, quyruğunu bulayıb *şırvandı* (İ.Şıxlı, «Ölən dünyam»); Sultan Mamedoviçin üzünə çıxanda *şırvansalar* da, xəlvətdə adını saqqız kimi çeynəyirlər (İ.Hüseynov, «İdeal»). *Şırvanmaq* - mehribanlıq göstərmək; Toyuqlar qorxusundan *tara* çıxıb qaqqıladaşırdılar (İ.Şıxlı, «Dəli Kür»). *Tar* - toyuqların axsamlar üstündə yatdığı ağac.

Dialektizmlərin anlaşılıqlı olması üçün istifadə edilən digər bir üsul dialektə məxsus sözün ədəbi dildəki sinonimi ilə yanaşı işlədilməsidir: Qoca yenə də səbirsizliklə, *darıxqanlıqla* yerində qımıldanıb kəndin işıqlarına baxdı (İ.Hüseynov, «Saz»); *Söz-gardan* qaçmaq üçün belə eləyir (İ.Şıxlı, «Ayrılan yollar»); Sən əhəmiyyət vermə bunların *söz-qapına*, qardaşoğlu; Korsunuz! *Qaroysumuz* (İ.Hüseynov, «İdeal»).

Ədəbi dilin lüğət tərkibinin zənginləşməsində dialektlərin rolu danılmazdır. Müasir ədəbi dilimizdə işlənən *sayrışmaq*, *qınamaq*, *ilgim*, *qaysaq*, *faraş*, *vağanımaq*, *sırsıra*, *şumal*, *budamaq*, *toxmaçar*, *tərəcə*, *xaral*, *yağır* və s. sözlər vaxtilə dialekt leksikasına aid olmuşdur. Dialekt sözlərinin bədii dilə gətirilməsi bilavasitə şair və yazıçıların fəaliyyəti ilə bağlıdır. Dilçiliyimizdə müəyyən olmuş fikrə görə, *sayrışmaq*, *qınamaq* və *ilgim* sözlərini ədəbi dilə S.Vurğun gətirmişdir. Əslində bədii dildə *sayrışmaq* sözünü ilk dəfə Qasım bəy Zakir işlətməmişdir (De göydə ulduzlar sayrışır necə). Ancaq bu həqiqətdir ki, *sayrışmaq* sözü S.Vurğunun 1936-cı ildə yazılmış «Rəhbərə salam» şeirində işləndikdən sonra (Bakının sayrışan ulduzlarından) ədəbi dildə işlənmə dairəsini genişləndirmişdir. Dilçilikdə nisbətən geniş yayılmış fikrə görə, bədii əsərlərdə müəllif təhkiyəsində etnoqrafik dialektizmlərə yer verilə bilər. Məlumdur ki, bəzi etnoqrafik dialektizmlər xalqın qədim adət və məişəti ilə bağlı olur. Söz ustalarının belə sözləri bədii dilə gətirməsi demək olar ki, onlara ikinci həyat verir, onları unudulmaqdan xilas edir. Hacı Kərim Sanılıрын «Namus davası» (1927) poemasında «otağın baş tərəfi, otağın hörmətli yeri» mənasında *dör* sözü işlənmişdir:

Gəlini yavaşca endirib yerə
Aparıb içəri, keçirib *dörə*,
Axca, şirni endirdilər başına,
Mis qoydular ayağının altına.

Güman etmək olardı ki, Hacı Kərim Sanılının dilində işlənmiş bu söz artıq tamamilə unudulmaqdadır. Ancaq İsa Hüseynovun (Muğannanın) «İdeal» romanında bir cümlədə *dör* sözünü iki dəfə işlətməsi həmin sözə yeni nəfəs verdi: Əlləzoğlu elə dirilmişdi ki, hətta əl atıb Səmədin qolundan çəkdi, qonağın üz-gözündə heç bir dəyişiklik olmasa da, nəhayət, içəriyə ayaq basdığını görüb, *dörə* -başına yüyürdü, taxtla yorğan-döşək yığınının arasında, pəncərənin qabağında divara söykədilmiş köhnə, əldəqayıрма stolun yanındakı kətiillərdən birinin üstünə döşəkçə atdı və cəld dönüb orda- *dördə* qonağı yenidən qarşıladı.

H.K.Sanılının və İ.Hüseynovun doğma Qazax dialektindən alıb işlətdikləri *dör* sözü qədim türk dilindəki *tör* sözünün cingilti *d* samiti ilə işlənən formasıdır. Qədim türk dilində *tör* sözünün «girişlə üz-üzə olan yer, hörmətli yer» mənası var [17, s.80]. Aydın ki, burada otağın girişinə qarşı olan və hörmətli yer sayılan baş tərəfi nəzərdə tutulur.

Qədim türk dilində *tör*, H.K.Sanılının və İ.Hüseynovun əsərlərində *dör* şəklində olan bu söz Azərbaycan dilinin Qazax, Borçalı və Gədəbəy şivələrində *dör* formasında bu gün də işlənir və «otağın yuxarı başı» mənasını ifadə edir. *Dör* sözü Ordubad şivələrində «toyda gəlinin oturması üçün yer» mənasındadır (Burada otağın baş tərəfinin nəzərdə tutulduğu şübhəsizdir). *Dör* sözü Oğuz və Şəki şivələrində *dördöşəyi* («döşəkçə») mürəkkəb sözünün tərkibində saxlanmışdır. Görünür ki, keçmişdə *dördöşəyi* deyərək *dörə*, yəni otağın baş tərəfinə salınan döşəkçə nəzərdə tutulmuşdur. *Tör* [tö:z] sözü müasir türkmən dilində də «hörmətli yer» mənasını bildirir: Ayna öyün, töründə otırdı (B.Kerbabaev) [23, s.642].

Bəzi dialekt sözləri ən incə çalarları ifadə etdiyindən xalq dilinə dərinləndən bələd olan yazıçılar istər-istəməz həmin sözlərdən istifadə edirlər. T.Əfəndiyeva yazıçının təhkiyə dilində yersiz olaraq işlənmiş dialektizmlərdən bəhs edərkən, Ə.Vəliyevin «Turaclıya gedən yol» romanında «Bir böyük külfət gözünü qazana zilləmişdi. Həyətin bir tərəfində qalanmış ocaq gah yanır, gah *öləziyirdi*» təsvirində *öləzimək* fəlinin heç bir bədii vəzifə daşmadığını və buna görə də onun *sönmək* sözü ilə əvəz edilməsinin daha münasib olduğunu göstərir [8, s.163].

Göründüyü kimi, burada *öləzimək* və *sönmək* fəllərinə tamamilə eynimənalı sözlər kimi yanaşılmışdır. *Öləzimək* sözünə İ.Şıxlının «Dəli Kür» romanında da rast gəlirik: Allahyar *öləziməkdə* olan lampaya baxıb daha da darıxdı.

Azərbaycan dilində *sönmək* və *öləzimək* fəlləri mənaca bir-birinə nə qədər yaxın olsalar da, onlar arasında çalar fərqi var. *Sönmək* fəli yanan şeyin tamamilə sönməsini bildirdiyi halda, *öləzimək* fəli «alovu sönməyə, közərməyə başlamaq; işarmaq, közərmək; zəifləmək, azalmaq (ışıq haqqında)» mənasını ifadə edir [5, s.464]. Zənnimcə, istər Ə.Vəliyevin, istərsə də, İ.Şıxlının təsvirində *öləzimək* fəli surətlərin əhvali-ruhiyyəsinin dəqiq, aydın və

təsirli şəkildə ifadəsinə kömək edən yerində işlədilmiş bir sözdür. «Azərbaycan dilinin izahlı lüğəti»ndə məhəlli söz kimi verilən *öləzimək* sözü *sönmək* felindən fərqli mənə çaları ifadə edən və yalnız müəyyən şərti məqamlarda işlənən spesifik leksik vahiddir. Təzə söz və qüvvətli ifadə vasitəsi axtaran yazıçılar öz əsərlərində *öləzimək* sözünə yer verməklə bədii dilin ekspressivliyini daha da artırmışlar.

ƏDƏBİYYAT

1. Adilov M. Bədii dil haqqında qeydlər (S.Rəhimovun fərdi üslubu əsasında). İkinci məqalə // ADU-nun elmi əsərləri, dil və ədəb. ser., 1973, №6.
2. Adilov M. Sənətkar və söz. Bakı, Yazıçı, 1984.
3. Adilov M.İ., Verdiyeva Z.N., Ağayeva F.M. İzahlı dilçilik terminləri. Bakı, Maarif, 1989.
4. Azərbaycan dilinin bədii üslubiyyəti. Oçerklər, Bakı, Elm, 1970.
5. Azərbaycan dilinin izahlı lüğəti. III c., Bakı, Elm, 1970.
6. Cəfərov S. Müasir Azərbaycan dili. Leksika. Bakı, Maarif, 1970.
7. Dəmirçizadə Ə. Azərbaycan dilinin üslubiyyəti. Bakı, Azərtədrisnəşr, 1962.
8. Əfəndiyeva T. Azərbaycan dilinin leksik üslubiyyəti. Bakı, 1980.
9. Fəxərov Ə. İzahlı dilçilik lüğəti. Bakı, Maarif, 1969.
10. Hacıyev C.X. Ədəbiyyat nəzəriyyəsi. Bakı, Azərnəşr, 1958.
11. Hacıyev T. Şərimiz, nəsrimiz, ədəbi dilimiz. Bakı, Yazıçı, 1990.
12. Həsənov H.Ə. Müasir Azərbaycan dilinin leksikası. Bakı, Maarif, 1988.
13. Qurbanov A. Müasir Azərbaycan ədəbi dili. Bakı, Maarif, 1967.
14. Məmməd Arif. Seçilmiş əsərləri. I c., Bakı, Azərb. SSR EA nəşriyyəti, 1967.
15. Mir Cəlil, Xəlilov P. Ədəbiyyatşünaslığın əsasları. Bakı, Maarif, 1982.
16. Ахманова О.С. Словарь лингвистических терминов. М., Изд-во «Сов. энциклопедия», 1966.
17. Древнетюркский словарь. Ленинград, Наука, 1969.
18. Головин Б.Н. Введение в языкознание. М., Высшая школа, 1973.
19. Максютлова Н.Х. Восточный диалект башкирского языка. М., Наука, 1976.
20. Мурсакулиев В.Р. Диалектизмы в азербайджанских советских романах (1930-1960). Автореф. дис. канд. филол. наук. Баку, 1969.
21. Русская диалектология. Под ред. Н.А.Мещерского. М., Высшая школа, 1972.
22. Розенталь Д.Э., Теленкова М.А. Словарь-справочник лингвистических терминов. М., Просвещение, 1976.
23. Туркменско-русский словарь. М., Изд-во «Сов. энциклопедия», 1968.

ПОНЯТИЕ ДИАЛЕКТИЗМА И О НЕКОТОРЫХ ДИАЛЕКТИЗМАХ Э.И.АЗИЗОВ

АННОТАЦИЯ

В статье рассматриваются разногласия при толковании понятия диалектизма, разные мнения о диалектизмах, употребляющихся в языке художественной литературы, а также некоторые диалектизмы в художественном стиле азербайджанского языка.